

עפ"ת 28371/08/22 - עדואן אבו ספיה נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 28371-08-22 אבו ספיה נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 10156489519;

בפני	כבוד השופטת רותית בש
המערער	עדואן אבו ספיה
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

פסק דין

1. מונח לפניי ערעור על החלטת בית משפט השלום לתעבורה חדרה (כב' השופטת עידית פלד) (להלן: בית משפט קמא) שניתנה בתיק המ"ש 12373-03-22 ביום 13/7/22, במסגרתה דחה בית משפט קמא את בקשת המערער להארכת מועד להישפט בגין עבירה של אחיזה או שימוש בטלפון שלא באמצעות דיבורית בניגוד לתקנה 28(ב)(1)(א) לתקנות התעבורה, עבירה מיום 02/02/21.

החלטת בית משפט קמא

2. בפתח החלטתו ציין בית משפט קמא, כי דין הבקשה להידחות בהעדר תשתית עובדתית הנתמכת בתצהיר מטעם המערער.

3. נוסף על כך, סבר בית משפט קמא כי דין הבקשה להידחות גם לגופו של עניין. צוין, כי הדו"ח נמסר ישירות למערער, אשר טען להגנתו כי הגיש בקשה להישפט אך זו אבדה בדואר. נקבע כי הטענה הנ"ל נטענה בעלמא ולא גובתה באסמכתאות, ומשכך לא הוכיח המערער כי יש הצדקה לשיהוי בהגשת הבקשה. עוד ציין בית משפט קמא כהאי לישנא: "בין אם המבקש שלח בקשה להישפט במועד (דבר שלא הוכח עובדתית) ובין אם לאו, לא ניתן להתעלם מהאיחור הניכר שדבק בהגשת הבקשה. גם אם נניח כי המבקש שלח בקשה להישפט במועד, אין כל הסבר סביר מטעמו של המבקש מדוע השתהה כמעט שנה עד למועד הגשת הבקשה...".

4. בית משפט קמא הוסיף וציין, כי אין בכפירתו הכללית של המערער כדי להצביע על עיוות דין או על נימוק מיוחד אשר מצדיק כשלעצמו את הארכת המועד להישפט. בנקודה זו הפנה בית משפט קמא לתיאור העבירה ע"י השוטר כמפורט בדו"ח ותוך כך ציין כי השוטר הבחין בביצוע העבירה כשהוא נמצא מול הרכב כך שהייתה לו אפשרות ברורה להבחין באחיזת המערער בטלפון. עוד הפנה בימ"ש קמא בהחלטתו לדבריו של המערער בפני השוטר, ולעניין זה ציין כי הדברים בפני השוטר מהווים ראשית הודאה. כמו כן, נקבע ע"י בית משפט קמא כי אין בטענה לקיומו של נזק בשל

צבירת נקודות במשרד הרישוי והטלת אמצעי תיקון כדי להצדיק את קבלת הבקשה, שהרי מדובר בשיקול של תועלת ולא בשיקול המלמד על עיוות דין.

טיעוני באי כוח הצדדים בדיון

5. בדיון לפניי היום חזר ב"כ המערער על האמור בהודעת הערעור. ב"כ המערער אישר כי אין למערער כל אינדיקציה לכך ששלח בקשה להישפט. אף על פי כן טען ב"כ המערער, לראשונה בדיון לפניי, לגבי תחולת התיישנות מן הטעם שלא נשלחה למערער הזמנה למשפט תוך שנה ממועד הגשת הבקשה להישפט.

6. ב"כ המערער הוסיף וטען כי המערער כפר בביצוע העבירה וכי ייגרם לו עיוות דין אם לא תינתן לו הארכת מועד להישפט. נטען עוד כי הדו"ח לא שולם, וזאת להמחשת הטענה לגבי הכפירה בביצוע העבירה. כמו כן, נטען כי המשיבה לא הגישה תגובתה לבקשת המערער בפני בימ"ש קמא, דבר שלשיטת המערער מצדיק את קבלת בקשתו. ב"כ המערער אף טען כי המערער הוא נהג משאית וכי אי העתרות לבקשתו תביא לפגיעה בפרנסתו ובפרנסת משפחתו, מה גם שאשת המערער אינה עובדת. ב"כ המערער ביקש לאזן בין השיקולים השונים בדרך של היעתרות לבקשה תוך הטלת הוצאות על המערער.

7. מנגד, ביקש ב"כ המשיבה לדחות את הערעור, תוך שציין כי המערער אינו עומד בתנאים להיעתרות לבקשה להארכת מועד להישפט. הוטעם כי המערער לא הצביע על סיבה מוצדקת לאי הגשת הבקשה בזמן, וזאת תוך שצוין כי המערער קיבל את הדו"ח אולם טען כי הגיש בקשה להישפט מבלי לתמוך את הטענה באסמכתא כלשהי. עוד הוטעם לעניין התנאי השני (חשש לעיוות דין) כי המערער הודה תחילה בביצוע העבירה כפי שעולה מהדו"ח.

דיון והכרעה

8. מסעיף 230 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: "החסד"פ") עולה, בין היתר, כי בית המשפט רשאי לקיים את המשפט בגין הודעת תשלום קנס גם אם הבקשה להישפט הוגשה באיחור, ובלבד שהתקיימו התנאים האמורים בסעיף 229(ה) לחסד"פ, בשינויים המחויבים, או מנימוקים מיוחדים אחרים שיפרט בהחלטתו. סעיף 229(ה) לחסד"פ קובע, כהאי ליסנא:

"תובע רשאי לדון בבקשה שהוגשה לאחר המועדים האמורים בסעיף קטן (א), אם שוכנע שהבקשה לא הוגשה במועד בשל סיבות שלא היו תלויות במבקש ושמנעו ממנו להגישה במועד והיא הוגשה מיד לאחר שהוסרה המניעה".

9. בית המשפט הנדרש להארכת מועד להישפט שוקל שיקולים הדומים לשיקולים הנשקלים במסגרת דיון בבקשה לביטול פסק דין, שניתן בהיעדר נאשם, המוגשת מכוח סעיפים 130 ו-240 לחסד"פ (ראו: רע"פ 9142/01 סוריא

איטליא נ' מ"י, פ"ד נ"ז (6) 793. על המבקש הארכת מועד להישפט להראות טעם טוב וראוי המבהיר מדוע נמנע מהגשת הבקשה להישפט במועד ובית המשפט נדרש לשקול - האם אי היעדרות לבקשה יגרור עיוות דין למבקש באופן המצדיק היעדרות לבקשתו.

10. ומן הכלל אל הפרט: במקרה דנן לא הצביע המערער על קיום אף אחד מהתנאים הנ"ל המצדיקים מתן הארכת מועד להישפט. ראשית, אציין כי המערער לא הראה טעם טוב וראוי המבהיר מדוע נמנע מהגשת בקשתו במועד. אין חולק כי המערער קיבל את הדו"ח וכל שטוען המערער הוא שהגיש בקשה להארכת מועד להישפט. דא עקא, שהטענה הנ"ל נטענה כטענה סתמית בעלמא ללא כל תימוכין ואף מבלי שהובהר מתי בדיוק הוגשה הבקשה. לפיכך, אין מקום, בנסיבות העניין, לתת משקל כלשהו לטענה זו. ראוי להדגיש כי על פי הדו"ח מיום 2/2/21 היה על המערער להגיש את בקשתו להישפט עד ליום 3/5/21. אף אם הוגשה בקשה להישפט, דבר שלא הוכח כאמור, הרי שהיה על המערער לברר מה עלה בגורלה ולא להמתין ולהשתהות זמן כה רב, עד לחודש מרץ 2022, רק אז הגיש את בקשתו להארכת מועד להישפט. עוד אציין, כי אף טענת ההתיישנות שהעלה בדין היום ב"כ המערער, היא טענה סתמית ובלתי מבוססת. טענה זו מתבססת, כפי הנראה, על סעיף 230 לחסד"פ הקובע כי תישלח למי שהודיע על רצונו להישפט, הזמנה למשפט תוך שנה מיום קבלת הודעתו. דא עקא שהמערער לא הוכיח כלל שהגיש בקשה להישפט ואף לא הבהיר מתי בדיוק נשלחה הודעה זו, ולפיכך דין טענתו הנ"ל - להידחות מכל וכל.

11. כמו כן, לא השתכנעתי מנימוקי הערעור כי אי היעדרות לבקשת המערער להארכת מועד להישפט, תגרור עיוות דין למערער. בנקודה זו ראוי לציין כי המערער כפר באופן כללי בביצוע העבירה. זאת ועוד, המערער הודה תחילה בפני השוטר בביצוע העבירה באומרו, כפי שמצוין בדו"ח: "מגיע לי דו"ח טלפון ומגיע לי דו"ח לוחית, אין לי עצבים, אתה עושה את העבודה שלך". המערער אמנם טען מיד לאחר מכן: "לא השתמשתי ולא היה לי בידיים אל תרשום דברים שלא אמרתי". אולם, אין בכך כדי לאיין את ראשית הודאתו של המערער בדבריו הקודמים. בימ"ש קמא התייחס לפירוט נסיבות המקרה ע"י השוטר בדו"ח, תוך שציין, בצדק, כי עולה מהדו"ח שהשוטר ראה את ביצוע העבירה, בהיותו ממוקם מול הרכב, באופן שהייתה לו אפשרות ברורה להבחין בכך שהמערער אחז בטלפון.

12. נוכח האמור לעיל, הרי שאין חשש במקרה דנן לכך שייגרם למערער עיוות דין במידה ולא תתקבל בקשתו. כאן ראוי להדגיש כי צדק בימ"ש קמא בציינו כי הטלת אמצעי תיקון ע"י משרד הרישוי אינה נימוק לקבלת הבקשה, שהרי מדובר אכן בשיקול של תועלת ולא בשיקול המלמד על חשש לעיוות דין. כך גם נסיבותיו האישיות של המערער, כפי שנטענו ע"י בא כוחו, אינן מצדיקות, בנסיבות העניין, היעדרות לבקשתו.

13. נוכח כל האמור לעיל, הרי שלא נפל כל פגם בהחלטת בימ"ש קמא אשר דחה את בקשת המערער להארכת מועד להישפט.

14. בסיכומי של דבר, אני דוחה את ערעורו של המערער.

המזכירות תמציא את פסק הדין לבאי כוח הצדדים.

ניתן היום, ט"ז טבת תשפ"ג, 09 ינואר 2023, בהעדר הצדדים.